

BASÍLICA
SANTA
MARIA
DEL PI

AHIR,
AVUI,
DEMÀ

Núm.

717

21
juny
2015

El beat i màrtir Óscar Romero (I)

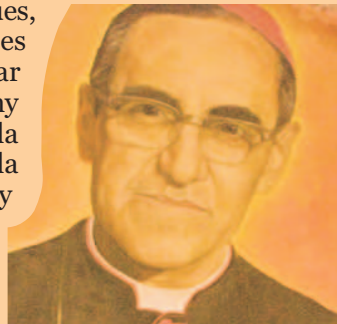
Gaietà de Casacuberta, rector

Em fa molta il·lusió escriure aquí, breument, sobre la figura d'Óscar Arnulfo Romero, arquebisbe beatificat el 23 de maig d'aquest any a San Salvador, la capital d'El Salvador. Va ser molt estimat a casa nostra, on era conegut com a Óscar Romero. Moltes institucions petites porten aquest nom.

Óscar Romero fou arquebisbe d'aquesta capital on va ser assassinat d'un tret el 24 de març de 1980, mentre celebrava la missa a l'Hospital de la Divina Providencia del Salvador.

Óscar Romero va néixer el 15 d'agost del 1917, dia que l'Església celebra l'Assumpció de Maria. Va néixer a Ciudad Barrios, un poble de muntanya a 800 metres d'altura. La seva mare es deia Guadalupe i el seu pare, Santos Romero era mestís i feia l'ofici de telegrafista. A més a més era un home que llegia molt i sabia de música. Va morir quan l'Óscar tenia setze anys. D'ell li van quedar moltes coses, una d'elles el domini de la flauta de bambú. Vivien en una caseta al camp, tenien vaques i cultivaven cafè.

De salut fràgil des de petit, va ser cuidat per una mare que el va acompanyar sempre, fins i tot quan ja era capellà. Va anar al seminari menor i a Roma, on va cursar els estudis eclesiàstics en època de dictadures a Itàlia i Alemanya, en plena II Guerra Mundial. En algun dels viatges de Roma al seu país preferia anar en vaixell, no li agradava volar i per això passava per Barcelona. Va ser ordenat capellà a Roma el dia 4 d'abril del 1942 i sempre va tenir la passió de la música. Al finalitzar els seus estudis va ser rector de la parròquia de la seva diòcesi de naixement, San Miguel. Aviat va ser secretari particular del seu bisbe i a la vegada seguia a les parròquies. Va ser un capellà tradicional, exigent amb els seus col·legues, cosa que li causà no ser molt estimat. Va estar a la seva diòcesi uns vint anys per passar a ser secretari de la Conferència episcopal de El Salvador, a la capital del país. Aquestes tasques, molt complexes, van durar tres anys. Llavors el van consagrar bisbe auxiliar de la capital. L'any 1974 va ser nomenat bisbe de la diòcesi de Santiago de Maria, la diòcesi més jove del país. L'any 1977 el van nomenar arquebisbe de la capital. Era amic del president del país i esperaven que fos crític amb un

BEATO
Romero
Màrtir por
Amor

clergat molt lligat a la gent d'esquerres. El que és realment important és adonar-se com la realitat d'aquell moment el va canviar del tot. Efectivament, el 12

de març del 1977 van assassinar al Pare Rutilio Grande amb dos pagesos que l'acompanyaven. Va ser un esclai fort fins i tot per al Nunci i els bisbes... No només perquè es tractava d'un sacerdot jesuïta de prestigi sinó perquè ningú no esperava que s'arribés a l'extrem d'assassinar un sacerdot per resoldre el "problema de la infiltració ideològica d'esquerres", segons el govern. Hi havia la convicció que aquest assassinat era fet pels cossos de l'Estat. Era un bon sacerdot i era ben conegut per l'arquebisbe i molts altres bisbes. Era un veritable pastor que havia nascut en una família del camp i seguia amb aquesta gent pagesa com a capellà. Portava al camp joves jesuïtes perquè coneguessin la realitat de fora dels llibres. Poc temps després, el president Molina va trucar a l'arquebisbe per donar-li el condol i ell va creure que era una trucada d'amistat, però aviat va adonar-se de la realitat de qui havia fet aquestes morts; precisament els únics que tenien aquestes armes i aquestes bales eren els soldats de l'exèrcit i els policies de l'Estat. Aviat se li van obrir els ulls del cinisme del president del país en trucar-lo per donar-li el condol. Óscar Romero va quedar molt impactat, en estat de xoc, i va començar a exigir transparència per saber què havia passat de debò. Va escriure una carta al president per comunicar-li que no aniria a cap reunió pública amb el govern fins que no se sabés la veritat d'aquell assassinat.

En l'homilia del funeral a la Catedral el dia 14 de març va aconseguir unir tot el seu clergat, cosa difícil tot i que li havien demanat en fer-lo arquebisbe, que treballés per aquesta unitat; tots els capellans de la diòcesi hi eren presents.

Uns dies després, els jesuïtes van tenir la iniciativa, demanant l'acord de tothom, de la necessitat de celebrar una única eucaristia a la capital del país el dia 20 de març, amb la intenció que tots els religiosos i religioses, els sacerdots i el poble cristià s'apleguessin en una única celebració aquell diumenge. A Óscar Romero, aquesta única missa li costava, per por de trencar possiblement la comunió amb altres bisbes del país que no veien clara aquesta iniciativa. Tampoc no van estar-hi d'acord les famílies riques i benestants en què els traguessin la seva missa dels diumenges. Finalment es va celebrar la missa amb el desacord del Nunci vaticà que va marxar a Guatemala aquell dia. Van assistir-hi 100.000 persones i després, el Nunci va escriure una carta a l'arquebisbe Óscar Romero per renyar-lo. Però l'arquebisbe va respondre amb una altra carta on explicava que ell obeïa la seva consciència i explicava els motius pels quals aquesta missa era tan necessària. Aquesta carta va ser l'inici d'una ruptura amb el Nunci. Óscar Romero va comprendre per on el portava l'Evangelí i havia entès com havia d'estar amb el seu poble.

A primers d'abril, Óscar Romero va anar a Roma per veure Pau VI i fou rebut al final d'una audiència amb molta gent. Pau VI el va animar dient-li "*vostè mana*", amb una forta encaixada de mans. Molts cardenals de la cúria van criticar a Romero. Poc després, ja a El Salvador, va llegir en una homilia el que deia Pius XI, el sant Pare que hi havia quan ell estudiava a Roma: "*L'Església no fa política; però quan la política toca l'altar, l'Església defensa l'altar*".

Tots els dubtes es van acabar. Ell arribava a la maduresa humana i cristiana. El gran teòleg nascut a Barcelona, Jon Sobrino, a qui li van assassinar tots els companys de comunitat juntament amb una dona i la seva filla el 16 de novembre de l'any 1989 a El Salvador –ell se'n va escapar perquè era a Tailàndia– va escriure en un llibre les paraules que va dir Óscar Romero dues setmanes abans de ser assassinat en una entrevista amb el diari mexicà Excelsior: *He estat freqüentment amenaçat de mort. He de dir-li que, com a cristià, no crec en la mort sense resurrecció: si em maten, ressuscitaré en el poble salvadorenc. Li ho dic sense cap jactància, amb la humilitat més gran. Com a pastor, estic obligat, per manament diví, a donar la vida pels que estimo, que són tots els salvadorencs, fins i tot per aquells que vulguin assassinar-me. Si arribessin a complir-se les amenaces, des d'ara mateix ofereixo a Déu la meua sang per la redempció i resurrecció de El Salvador. El martiri és una gràcia de Déu que crec no merèixer. Però si Déu accepta el sacrifici de la meua vida, que la meua sang sigui llavor de llibertat i el senyal que l'esperança serà una realitat ben aviat.*

Que la meua mort, si és acceptada per Déu, sigui per l'alliberament del meu poble i com un testimoni d'esperança en el futur. Vostè pot dir, si m'arribessin a matar, que perdono i beneïxo als qui ho facin.

Tant de bo, sí, es convencessin que perdran el temps: un bisbe morirà, però l'Església de Déu, que és el poble, no morirà mai”.

Jon Sobrino diu que “el seu martiri no va fer sinó confirmar la veritat de la seva vida i de la seva causa. Va preveure el martiri des de la seva fe en Déu i com el seu últim servei a l'Església i al país.

Des de la meua llibertat...

Des de la meua llibertat vaig decidir seguir Jesús, a qui vaig conèixer poc a poc. És també gràcies a Ell que vaig conèixer el seu Pare, Déu, el meu Pare del Cel i ho faig de bon grat, amb una fe sincera, demanant dia rere dia la llum de l'amor d'aquest Pare, el seu Esperit Sant que tinc el privilegi de portar dins meu i a qui procuro fer cas. També a Maria, la Mare de Jesús, la meua Mare del Cel a qui també faig cas i demano que m'ensenyi a estimar el seu Fill com ella l'estima. És per aquest motiu que vaig voler anar a la “aldea del Rocío”, on la Mare de Déu és anomenada Blanca Paloma.

La primera vegada que vaig veure la Blanca Paloma, vaig apreciar que, amb la mirada i amb les mans, m'estava oferint el seu Fillet, el Pastorcillo Divino, el tresor més gran d'una mare... Gràcies per haver-te pogut conèixer i entregarme Jesús, de la mateixa manera que l'entregues a tota la gent que peregrina fins a tu per agrair-te quelcom o per demanar-te intercessió d'alguna causa.

La gran majoria de persones arriba al teu temple bruta i cansada de caminar pels aiguamolls, de fer “El Camino” entre sorra i pols a ple sol, cantant i ballant. Allà tots els pelegrins tenim temps per fer repàs de la nostra vida, de la nostra fe, essent un sacrifici que es torna plaer... i Tu, Mare, sempre al nostre costat, guiant-nos des del teu “Sin Pecado”, estendard que representa que “sense pecat vas ser concebuda”.

El Rocio és un esclat de colors, cavalls, rialles, balls, germanadat, cançons i salves que es canten des del cor a la Reina de las Marismas i que, en cas d'escoltar la bellesa del que li diuen, és fàcil posar-se a plorar d'emoció sense poder-ho evitar. És un sentiment tan gran! És una sensació tan especial que es fa molt difícil d'explicar.

Una altre moment màgic és aquell en el qual la Madre de Dios ve a saludar la teva germanadat, s'alça al mossèn que la crida perquè s'acosti tot dient-li "floreteres", cantant o resant, fins que la Verge està just davant del Sin Pecado i aquest s'acota diverses vegades rendint-li homenatge. Són uns minuts inoblidables... Són llàgrimes de fe...

Gràcies, Mare!

Rosa Hereu

Concerts a benefici de l'Àngel Tort

Lux Fundació, un grup d'apassionats per la música que col·labora regularment amb entitats d'ajut solidari i que té com a objectiu acostar la música antiga al gran públic, oferirà un seguit de tres concerts els dies 30 de juny i 5 i 19 de juliol a Santa Maria del Pi per recaptar fons per la restauració de l'Àngel Tort. No hi falteu!

Activitats de la Colla dels Gegants del Pi

El que resta de juny i el juliol son mesos molt plens de sortides dels nostres Gegants del Pi. En podeu veure el detall a la seva web gegantsdelpi.cat/agenda

Colònies de l'Esplai del Pi

Ja queden molt pocs dies perquè els infants i joves del nostre Esplai marxïn de colònies a fruitar del moment més esperat del curs. Us recordem que si podeu ajudar en les beques que cada any posem en marxa, podeu fer-ho mitjançant els sobres que trobareu al temple. El nostre més sincer agraïment per fer possibles les colònies de l'Esplai.

Equip de Monitors/es de l'Esplai del Pi

L'Ahir, Avui, Demà, farà vacances fins a setembre. Seguiu informant-vos del que passa al Pi a través del web i subscriuint-vos al nostre butlletí electrònic a www.basilicadelpi.com

Horari de misses

DIES FEINERS
19:00 a la Capella de la Sang

DISSABTES
16:30 a la Capella de la Sang
18:30 a la Basílica
20:00 a la Capella de la Sang

DIUMENGES
12:00 a la Capella de la Sang
13:00 (en castellà) a la Capella de la Sang

On som?

BASÍLICA
Plaça del Pi, 7

SAGRISTIA I DESPATX
Placeta del Pi, 4

LOCALS PARROQUIALS
Cardenal Casañas, 16

08002, Barcelona
Tel. 93 318 47 43
info@basilicadelpi.com
www.basilicadelpi.com

Despatx parroquial

El despatx parroquial és l'indret d'acollida de la parròquia on us atendrem a qualsevol hora.

Per les gestions administratives relacionades amb els sagraments, l'horari establert és el següent:
Dilluns i dimecres de 18:00 a 20:00.

dparroquial@basilicadelpi.com